

Arrest

nr. 228 735 van 13 november 2019
in de zaak RvV x / IV

Inzake: 1. x
                      2. x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SELIMOVIC die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers -verzoeker M.A. en diens echtgenote, thans verzoekster A.S.A.- dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 april 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Meer bepaald verkregen zij, en hun oudste zoon Q., er op 2 februari 2017 de vluchtelingenstatus, met hieraan gekoppeld een verblijfsvergunning geldig tot 6 februari 2020. Tevens beschikken zij over Griekse reisdocumenten voor vluchtelingen die nog enkele jaren geldig zijn. Deze informatie wordt door verzoekers niet betwist.

3.1. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt voorts vast dat verzoekers’ basisrechten als personen die internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers geen valabele argumenten aanvoeren die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekers beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3. In de mate verzoekers in het tweede en derde middel van hun verzoekschrift hun vrees voor vervolging ten aanzien van hun land van herkomst Syrië uiteenzetten, waarbij zij o.a. naar de algemene en erg onveilige (oorlogs)situatie aldaar verwijzen, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoekers reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Verzoekers’ verwijzing naar de motieven die hen ertoe hebben aangezet om Syrië te verlaten, kan, net als hun argumentatie omtrent de veiligheidssituatie aldaar, niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissingen.

3.4. Het is thans nuttig te verwijzen naar het arrest van de Algemene Vergadering nr. 205 104 van 8 juni 2018, waarbij de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland heeft verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming, in casu verzoekers’ vluchtelingenstatus in Griekenland, niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij

het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoekers tonen evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoekers werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekers, rechten en voordelen waarvan zij gebruik kunnen maken. Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen of gebruik zouden kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Ze maken niet in concreto aannemelijk dat zij verhinderd waren om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.5. Uit de bestreden beslissingen blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Zo blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij in Griekenland wel degelijk toegang hadden tot huisvesting, dat zij recht hadden op medische verzorging en deze beschikbaar en toegankelijk was en dat zij er eveneens, weliswaar beperkt, financiële hulp kregen. Ook blijkt dat zij er wel degelijk toegang hadden tot taalcursussen.

Verzoekers duiden thans in het verzoekschrift op hun persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij eerder afgelegde verklaringen herhalen, doch zij slagen er niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen. Zij tonen niet concreet, met enig begin van bewijs, aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maken verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Ze tonen, zoals ook in de bestreden beslissingen pertinent wordt opgemerkt, niet aan Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

3.6. Landeninformatie, zoals de talrijke rapporten en artikelen van onder andere AIDA en Amnesty International omtrent de (levens)situatie en omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen en die bij het verzoekschrift werden gevoegd, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroepen met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoekers bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermden. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.7. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere

EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad onderstreept dat verzoekers internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

3.8. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers' levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze tonen het tegendeel niet aan.

Voorts wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak, in verzoekers' verzoekschrift eveneens aangehaald, van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers blijven hier evenwel in gebreke.

3.9. Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoekers bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielerprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven.

3.10. In zoverre in het verzoekschrift tot slot op de 'kwetsbaarheid van het gezin' van verzoekers wordt gewezen, met name het feit dat zij twee jonge kindjes hebben, wijst de Raad erop dat verzoekers oudste zoontje Q., net als zijn ouders, in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend, en hij er een verblijfsvergunning en reisdocument verkreeg. Verzoekers' jongste zoontje A. werd op 12 augustus 2018 in België geboren, doch uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat hij bij een eventuele terugkeer naar Griekenland niet op eenzelfde bescherming van de Griekse autoriteiten zou kunnen rekenen.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 25 oktober 2019, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2019, kaarten verzoekende partijen vooreerst de slechte levensomstandigheden aan en stellen zij dat er in het verzoekschrift wel argumenten aanwezig zijn die aantonen dat zij in Griekenland een vrees dienen te koesteren om in mensonterende omstandigheden terecht te komen. Verzoekende partijen lichten toe dat de situatie en de levensomstandigheden in Griekenland ondermaats zijn, zij dit concreet hebben aangetoond tijdens hun persoonlijk gehoor bij het Commissariaat-generaal en dit wel degelijk valabele argumenten zijn die ondersteund worden door de objectieve informatie van verschillende NGO's. Verzoekende partijen verwijzen voorts naar een recent arrest van het Hof van Justitie dat stelt dat er een risico bestaat op onmenselijke behandeling wanneer een persoon die internationale bescherming geniet, zou worden blootgesteld aan extreme materiële armoede. Volgens verzoekende partijen besliste het Hof tevens dat de socio-economische verplichtingen niet herleid kunnen worden tot een loutere non-discriminatieplicht ten opzichte van de eigen onderdanen. Voorts verwijzen verzoekende partijen naar een recent arrest van de Nederlandse Raad van State (van 15 juli 2019) waar de terugkeer naar Griekenland van een moeder met haar dochter werd opgeschort omdat zij, omwille van de psychologische problemen van de dochter en gezien hun kwetsbaar profiel, dreigden terecht te komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie. Concreet verklaarden verzoekende partijen dat zij zeer veel inspanningen hebben gedaan om het vol te houden in Griekenland. Zij zijn een jong gezin en verzoekster kreeg op 17-jarige leeftijd een eerste kindje in Griekenland en een tweede hier in België. Zij kregen geen hulp bij het zoeken naar geschikte huisvesting en sliepen in een tent en een caravan. Zij verklaarden dat zij een huis kregen nadat hun zontje ziek werd. Het huren van een woning was dan weer onmogelijk omwille van de hoge huurprijzen. Zij hebben verschillende pogingen ondernomen om werk te vinden, maar zonder taallessen is dat onmogelijk. De situatie was zo slecht dat ze zelfs 2 euro voor de bus uitspaarden. Bij gebrek aan financiële hulp komen personen die internationale bescherming genieten op straat terecht, zoals blijkt uit een rapport van ECRE. Verzoekende partijen vervolgen dat de NGO Refugee Support Aegean vorig jaar de situatie heeft opgevolgd van personen die terug moesten keren naar Griekenland. De NGO komt tot de conclusie dat door een gebrek aan huisvestingsmogelijkheden, het gezin op straat terecht kwam. Verzoekende partijen wijzen er dan ook op dat zij in Griekenland dakloos zullen worden. De overheid is, volgens verzoekende partijen, ook gestopt met het ESTIA-programma van UNHCR en heeft geen alternatieve huisvesting voorzien. Verzoekende partijen wijzen tevens op brieven van vrijwilligers die bevestigen dat mensen op straat leven en voor voedsel en kledij afhankelijk van allerhande verenigingen. Verzoekende partijen besluiten dat de kans zeer groot is dat zij in geval van terugkeer dakloos zullen

worden en zij blootgesteld zullen zijn aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

De verzoekende partijen legden eerder per aangetekend schrijven van 19 augustus 2019 een aanvullende nota neer met bijgevoegd informatie van ECRE van 23 mei 2019 omtrent de opvang van (erkende) vluchtelingen in Europa, voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019 en enkele brieven van vrijwilligers in Griekenland die omtrent de ernstige situatie aldaar getuigen.

Vervolgens legden ze per aangetekend schrijven van 15 oktober 2019 een aanvullende nota voor met hierbij gevoegd een psychologisch attest van 2 oktober 2019.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperken zich immers tot het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritische beschouwingen, zonder dat zij echter concrete en valabele opmerkingen bijbrengen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partijen, die de vluchtelingenstatus hebben in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekende partijen er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekende partijen een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partijen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

4.4. In zoverre verzoekende partijen ter terechtzitting op algemene wijze verwijzen naar (de door hen bijgebrachte algemene informatie van verschillende NGO's omtrent) de algemene en erg moeilijke situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland en zij de slechte (levens)omstandigheden in Griekenland, dat blijkens de neergelegde informatie o.a. met hoge werkloosheidscijfers te kampen heeft, aanklaagt en aanklagen, verwijst de Raad naar de grond in voormelde beschikking waarbij het volgende wordt opgemerkt:

“Landeninformatie, zoals de talrijke rapporten en artikelen van onder andere AIDA en Amnesty International omtrent de (levens)situatie en omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen en die bij het verzoekschrift werden gevoegd, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroepen met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoekers bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal

beschermd. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.7. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad onderstreept dat verzoekers internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.”

4.5.1. Dat de situatie en (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, dan wel dergelijke bescherming er hebben verkregen, erg moeilijk en soms schrijnend/ondermaats kunnen zijn en (erkende) vluchtelingen er geconfronteerd kunnen worden met allerhande obstakels, wordt ter zake niet betwist. Echter, een algemene verwijzing naar de situatie aldaar volstaat niet om aan te tonen dat de bescherming die verzoekende partijen in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

In de beschikking van 8 augustus 2019 werd dienaangaande eerder het volgende vastgesteld, een vaststelling die bovendien eveneens opgaat voor het betoog van verzoekende partijen ter zitting: *“Verzoekers duiden thans in het verzoekschrift op hun persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij zij eerder afgelegde verklaringen herhalen, doch zij slagen er niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen. Zij tonen niet concreet, met enig begin van bewijs, aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maken verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Ze tonen, zoals ook in de bestreden beslissingen pertinent wordt opgemerkt, niet aan Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.”*

4.5.2. Immers, zoals eerder bij voornoemde beschikking en in navolging van het Commissariaat-generaal werd vastgesteld, blijkt dat verzoekende partijen in Griekenland wel degelijk toegang hadden tot o.a. huisvesting, dat zij er recht hadden op medische verzorging en deze beschikbaar en toegankelijk was en dat zij er eveneens, weliswaar beperkt, financiële hulp kregen. Ook blijkt dat zij er wel degelijk toegang hadden tot taalcursussen.

De bestreden beslissingen duiden in dit verband het volgende aan, vaststellingen die door verzoekende partijen niet in een ander daglicht worden geplaatst: *“In casu verklaren u en uw vrouw in moeilijke omstandigheden te hebben geleefd in Griekenland. U en uw vrouw halen in de eerste plaats de slechte situatie aan in de verschillende kampen waar jullie verbleven hebben. U stelt daarnaast dat u bij gebrek aan inkomsten geen toegang tot degelijke huisvesting had en bij terugkeer op straat vrees te belanden. U verklaart dat u nog een tijdlang met uw gezin en broer in het tentenkamp in Athene bleef wonen nadat u uw verblijfsdocumenten gekregen had. U beschrijft de voorzieningen daar als ondermaats en zeer slecht. U verbleef er veelal in een tent en af en toe in een caravan wanneer die beschikbaar was. U ging aankloppen bij organisaties om een woning voor u te vinden, maar u ving telkens bot. Toen uw zoon een*

virus opliep na een insectenbeet en geopereerd werd, zorgde een arts er mee voor dat u via een organisatie gedurende vier maanden een woning ter beschikking kreeg. De bedoeling was dat uw gezin na het herstel van uw zoon de woning zou verlaten en op eigen benen zou kunnen staan. Jullie wachtten dat moment niet af en verlieten Griekenland al twee maanden later (CGVS 18/12789, p. 8, 10-11, 16-17; CGVS 18/12789/B, p. 8-10). Uw advocaat wijst er in haar brief op dat u geen toegang tot huisvesting had en dat u ondanks uw statuut geen recht had op een woning tot uw zoon ziek werd, wat slechts een tijdelijke oplossing was. Het besluit van uw advocaat luidt dan ook dat er geen structurele huisvesting wordt geboden aan personen die internationale bescherming bieden (Brief advocaat van 1 oktober 2018, p. 2-6). Uit uw verklaringen blijkt dat ondanks de beperkte opvangmogelijkheden en huisvestingscapaciteit, de Griekse autoriteiten u, uw gezin en broer in het kamp lieten wonen na het beëindigen van de asielprocedure. Bovendien werden er ook maatregelen getroffen via een organisatie om uw gezin onder te brengen in een woning zodat uw zoon kon herstellen na zijn operatie. U had wel degelijk toegang tot huisvesting, maar uw toegang tot huisvesting was beperkt omdat uw financiële situatie het niet toeliet een woning op de private woningmarkt te huren. U verklaart immers dat de huur hoog was en u geen werk had (CGVS 18/12789, p. 10; CGVS 18/12789/B, p. 11). Wat betreft uw vrees om dakloos te worden, kan het CGVS enkel besluiten dat dit een hypothetisch element is dat u vooralsnog niet concretiseert waarom dit bij terugkeer wel zou gebeuren. Naast een gebrek aan degelijke huisvesting, klaagt u ook het gebrek aan werk en taalonderwijs aan. U zocht naar werk in Athene en deed daarbij een beroep op Syrische vrienden en kennissen. Ook uw vrouw hielp u daarbij. Uw zoektocht was echter tevergeefs omdat u geen Grieks sprak en er geen werk was door de slechte economische omstandigheden in Griekenland (CGVS 18/12789, p. 12, 15; CGVS 18/12789/B, p. 11-12). Volgens de verklaringen van u en uw vrouw had u in de praktijk onvoldoende toegang tot taalonderwijs. Concreet geven jullie aan dat jullie zich moeilijk konden inschrijven omdat er geen plaatsen vrij waren of omdat er geen leerkrachten waren. Wanneer u erin slaagde een cursus te volgen, waren de lessen erg kort. Zo zegt u dat u erin slaagde zich een keer in te schrijven voor een taal cursus buiten het kamp, maar dat de leerkracht zijn taak niet vervulde en veel minder les gaf dan vooropgesteld was. Hij gaf namelijk nog geen half uur les in plaats van twee uur. U stelt dat de leerkracht een racist was die geen les wilde geven. Gevraagd om dit verder uit te leggen, zegt

u dat hij uitbetaald werd door een organisatie om les te geven maar dat hij dit niet deed. Toen jullie hem om een reactie vroegen zei hij dat hij bezig was. Op de vraag of er concrete aanwijzingen zijn dat de man uit racistische overwegingen handelde, antwoordt u dat u hem een racist noemt omdat hij de opdracht waarvoor hij betaald werd niet uitvoerde. Uw redenering gaat echter nogal kort door de bocht. Er kunnen nog andere redenen zijn voor zijn gedrag. Toen u de situatie ging aanklagen bij de organisatie, zegt u dat ze u geen ander alternatief konden bieden dan les te volgen aan een privéschool waar u zelf voor de kosten moest instaan (CGVS 18/12789, p. 12, 19; CGVS 18/12789/B, p. 12). Uw vrouw verklaart dat ze drie keer een taal cursus volgde in de periode dat ze in Griekenland was. Ze stelde aanvankelijk dat staats scholen haar weigerden in te schrijven, maar later blijkt dat die scholen haar doorverwezen naar andere instanties omdat ze zelf geen taallessen niet aanboden (CGVS 18/12789/B, p. 13). Uw advocaat spreekt over de onmogelijkheid om taal cursussen te volgen in Griekenland. Ze wijst erop dat de Griekse overheid geen cursussen aanbiedt en de mogelijkheid bestaat om tegen betaling een taal cursus aan de universiteit van Athene te volgen. Wel stelt ze dat er een aantal organisaties die gratis taal cursussen aanbieden aan vluchtelingen en migranten (Brief advocaat van 1 oktober 2018, p. 8-10). Uit de beschikbare informatie blijkt wel degelijk dat onder meer de organisaties Caritas en Metadrasī gratis taallessen aanbieden aan vluchtelingen die zich in Griekenland bevinden om hun integratie in de maatschappij te faciliteren (zie informatie in het administratieve dossier). Uw vrouw haalt, wat het onderwijs betreft, een vrees aan voor jullie zoon. Ze vreest dat hij bij terugkeer naar Griekenland geen onderwijs zal kunnen genieten (CGVS 18/12789/B, p. 14-15). Haar vrees is echter ongegrond. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat kinderen van mensen met een internationale beschermingsstatus recht

op onderwijs hebben en dat er in de praktijk ook toegang tot het Griekse onderwijs bestaat (AIDA Country Report: Greece - 2018 Update, p. 188). Een ander element waar u en uw vrouw op wijzen is de povere sociale bijstand. Uit uw verklaringen blijkt dat u de laatste drie maanden in het kamp financiële hulp kreeg van een organisatie. Er werd u maandelijks 90 euro uitgekeerd. Uw vrouw en uw broer kregen maandelijks elk 40 euro omdat ze op dat moment nog minderjarig waren (CGVS 18/12789/B, p. 10-11). Ook toen u in de woning verbleef, kon u dezelfde financiële steun behouden. De organisatie via wie u de woning had gekregen, dekde ook tot op bepaalde hoogte de kosten voor water en elektriciteit (CGVS 18/12789, p. 11). Uw advocaat wijst er in haar brief op dat de toegang tot sociale bijstand in Griekenland niet gegarandeerd is en de steun die u kreeg niet van de staat kwam. Ze stelt verder dat de toegang tot bijstand bureaucratisch ontzettend moeilijk wordt gemaakt (Brief advocaat van 1 oktober 2018, p. 10-12). Uit uw verklaringen en het AIDA-rapport toegevoegd aan de brief van de advocaat blijkt

in ieder geval dat er sociale bijstand mogelijk is, zowel van de overheid als door organisaties die niet afhankelijk zijn van de staat. Het AIDA-rapport stelt dat de Griekse overheid sociale bijstand verleent aan mensen met een internationale beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u tevergeefs om financiële steun hebt gevraagd aan de Griekse overheid toen u nog in kamp Samos zat (CGVS 18/12789, p. 11-12). Op dat moment zat u echter nog in de asielprocedure en was u nog geen beschermingsstatus toegekend. Aanvankelijk stelt u dat u geen toegang tot medische hulp had. Uit uw verklaringen over de ziekte van uw zoon en uw overige verklaringen, blijkt de situatie veel genuanceerder te zijn. U zegt dat uw zoon medische zorgen kreeg toen hij ziek werd, maar dat het verkrijgen van de hulp moeizaam verliep omdat u geen ziekenfonds had. Daardoor duurde het 15 dagen voordat hij effectief geholpen werd. In de tussentijd kreeg hij pijnstillers. Een organisatie hielp u bij het regelen van de afspraak voor de operatie in het ziekenhuis (CGVS 18/12789, p. 17). Uit uw overige verklaringen blijkt dat telkens u een dokter nodig had, u naar Artsen Zonder Grenzen ging. Daarover vertelt u dat u op die momenten vroeg moest opstaan en aanschuiven en soms niet dezelfde dag werd geholpen omdat hun dienstverlening gratis was. Hoe dan ook verklaart u recht op en toegang te hebben gehad tot medische verzorging door privéartsen of ziekenhuizen tegen betaling (CGVS 18/12789, p. 20). Uw advocaat wijst er in haar brief op dat de gratis gezondheidszorg voor internationaal beschermde niet toegankelijk is door de financiële crisis en structurele problemen in Griekenland. Uit uw verklaringen blijkt het tegendeel. Er was wel degelijk medische hulp beschikbaar en toegankelijk, zowel gratis als tegen betaling. Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden." (eigen onderlijning)

Verzoekende partijen beperken zich wederom tot het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doch ze slagen er niet in voormelde concrete vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Waar zij ter zitting algemeen opmerken dat zij geen hulp kregen bij het zoeken naar geschikte huisvesting en voorts onder meer een gebrek aan taallessen inroepen (als reden waarom het proberen te vinden van werk zo goed als onbegonnen werk was), stemt dit niet overeen met voormelde vaststellingen op basis van hun eerder afgelegde verklaringen en de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier. Hun betoog dienaangaande dient dan ook sterk op de korrel te worden genomen en wordt bovendien niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

4.6. De Raad onderstreept dat het aan de verzoekende partijen toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), waar ook verzoekende partijen naar verwijzen. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partijen moeten zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terecht komen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen blijven hier echter in gebreke. Ze slagen er niet in om de betreffende voormelde concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. Voorts beperken zij zich tot het formuleren van algemene beweringen en het verwijzen naar algemene informatie omtrent de situatie in Griekenland voor (erkende) vluchtelingen, zonder dat zij dit echter *in concreto* met betrekking tot hun persoonlijke situatie aannemelijk weten te maken.

4.7. Betreffende de door de verzoekende partijen neergelegde uitspraak van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen evenwel niet aantonen zich in een gelijkaardige situatie te bevinden als die waarop de uitspraak van de Raad van State in Nederland betrekking heeft en waarbij precies het belang van de individuele situatie en beoordeling wordt benadrukt, wijzende op en rekening houdende met de bijzondere kwetsbaarheid van de

individuele statushouders. In de betreffende zaak is er sprake van een zeer specifieke en bijzondere kwetsbaarheid van de dochter, die met zeer ernstige psychische problemen te kampen heeft (o.a. suïcidale gevoelens en gedragingen), en een erg grote mate van afhankelijkheid van haar alleenstaande moeder (die zelfstandig de zorg voor haar dochter draagt).

4.8. Verzoekende partijen, die samen een gezin met twee jonge kindjes vormen en geen ernstige psychische problematiek aannemelijk maken, tonen geen gelijkaardige omstandigheden en een dergelijke bijzondere kwetsbaarheid aan. Ze maken niet *in concreto* aannemelijk dat (zij dermate kwetsbaar zijn dat) zij zich als statushouders in Griekenland niet (langer) zelfstandig staande kunnen houden in de Griekse maatschappij en dat zij er hun rechten niet kunnen effectueren.

Het door verzoekende partijen neergelegde schrijven van een psycholoog van 2 oktober 2019 schetst zeer beknopt en vaag de (gezins)situatie van verzoekende partijen en de omstandigheden die hen ertoe hebben genoopt vanuit Syrië eerst naar Griekenland en vervolgens naar België te reizen. Het erg korte verslag maakt louter, zonder enige verdere toelichting, laat staan wetenschappelijke onderbouwing, gewag van depressieve en angstige gevoelens waarmee verzoekende partijen te kampen zouden hebben, doch uit die enige en zeer korte vermelding vermag geenszins te blijken dat verzoekende partijen met ernstige psychische problemen zouden kampen. Een verhoogde, laat staan ernstige kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partijen, blijkt hieruit allerminst en wordt geenszins *in concreto* aangetoond.

Bovendien blijkt uit niets en tonen verzoekende partijen evenmin aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zouden hebben tot en gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg. Uit hun verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt daarentegen dat zij wel degelijk beroep konden doen op en zij van medische hulpverlening konden genieten. Medische hulp was wel degelijk beschikbaar en toegankelijk, zowel gratis als tegen betaling. Om die reden kan niet worden ingezien waarom verzoekende partijen in Griekenland in geval van terugkeer geen toegang zouden hebben tot psychologische/medische ondersteuning.

De Raad wijst er voorts nog op dat psychische/medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van dergelijke problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

4.9. Waar verzoekende partijen opnieuw gewag maken van een schending van artikel 3 van het EVRM, in welk verband ze op algemene wijze verwijzen naar de gebrekkige huisvesting in Griekenland en ze wederom hypothetisch inroepen dat zij bij een terugkeer dakloos zullen worden, herneemt de Raad de grond in de beschikking waar *“Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM,”* wordt *“benadrukt”* (...) *“dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers' levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze tonen het tegendeel niet aan.”*

Met het louter op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland, o.a. wat de gebrekkige huisvesting aldaar betreft, en hun persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij ze eerder afgelegde verklaringen herhalen, slagen verzoekende partijen er niet in *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partijen tonen, zoals eerder al in de beschikking van 8 augustus 2019 werd vastgesteld, niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of

om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

4.10. Betreffende verzoekende partijen hun gezinssituatie verwijst de Raad naar de grond in voormelde beschikking waar wordt opgemerkt: *“In zoverre in het verzoekschrift tot slot op de ‘kwetsbaarheid van het gezin’ van verzoekers wordt gewezen, met name het feit dat zij twee jonge kindjes hebben, wijst de Raad erop dat verzoekers oudste zootje Q., net als zijn ouders, in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend, en hij er een verblijfsvergunning en reisdocument verkreeg. Verzoekers’ jongste zootje A. werd op 12 augustus 2018 in België geboren, doch uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat hij bij een eventuele terugkeer naar Griekenland niet op eenzelfde bescherming van de Griekse autoriteiten zou kunnen rekenen.”*

4.11. Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder voorts concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen te formuleren die vermogen een ander licht te werpen op de beschikking van 8 augustus 2019 en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals ook blijkt uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij in gebreke blijven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS